

מסורת הש"ס

א"ל ז"ל וי' משמען לעשר
למחר יחד וי'... (א"ל ז"ל
ע"ה ב"ל כ"ב, ה) וי' ח"ט
א"ל (ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ע"ה ב"ל כ"ב, ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
מ"ה (ח) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ממלכה ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ו' ע"ה ח"ט.

הנהגות הבר"ה

(ב) רש"י ד"ה י' משמען
וי' כמ"ט וי' ח"ט וי' ח"ט וי' ח"ט
דכ"ט וי' ח"ט (ה) ח"ט וי' ח"ט
ע"ה ב"ל כ"ב, ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
מ"ה (ח) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ממלכה ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ו' ע"ה ח"ט.

גילוף הש"ס

תוס' י"א א"ר א"ר ב"ר
וי' ח"ט וי' ח"ט וי' ח"ט וי' ח"ט
חולין ק"ג ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
ה' ד"ה ע"ה.

לעני רש"י

בבב"ש, חט"ק א"ר ח"ט.

מוסף רש"י

מסייע אין בו משמ. מ'
שליט טוהר מלאכה חסם
אלה מסייע ונלאו הו'
ממעלל צ"ח כ"ב.

רבינו חננאל

את בנין שנים שהוציאו
חמא ג' וי"ח, כל ה' חמא
מלא יובל לבני ישראל
אלה שהוציאו שנים,
ר' מאיר מתיב וחכמים
שט"ס. זה [לבדן] אינו
יכול זה [לבדן] אינו יכול
ושמחמתיבה שניה יובל
ישיב: שניה שניה יובל
[הוציאו]. ר' מאיר וי'
יורה מתיבין ור' שמעון
פלי. אתי יובל ואתי אינו
פלי דברי הכל (פי' שהיה
חייב. חלומה דרשב"א
שעשו שטרין במשעיהו,
כיעה יובל כולה ולא
כיעה מקצתה.) [שניה]
שעשו שטרין. הא כ"ח,
בפן שלל אתי חמא יובל
כפן ליהוב כפולו בשביעיה
בכ"ח ויחיה בקולמס
דמנחם כאלמא שלל אתי
ואתי ריב' [לשטרין] ואם
ע"ה שנים שטרין, אבל
כפן הרצאה עניול של
ב"ה וי' תורה מתיב וי'
או קרה ודענה קירא
היא, דכל חר' באפי' נפשה
לא מצו כ"ח ושניה מצי
ב"ה. ר' יהודה מתיב וי'
ע"ה שנים שטרין, קירא
בתיב' לוהבה ורצא. וחד
הטעם שגמל [משם הארץ]
למעטו זה יובל זה יובל.
וחד למעטו זה אינו יובל
יב' זה אינו יובל זה אינו
יב' זה אינו יובל זה אינו
שליש' לאפוין יחד שעשה

המצניע פרק עשירי שבת

צ"ג.

עין משפט גר מצוה

א"ל ז"ל וי' משמען לעשר
למחר יחד וי'... (א"ל ז"ל
ע"ה ב"ל כ"ב, ה) וי' ח"ט
א"ל (ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ע"ה ב"ל כ"ב, ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
מ"ה (ח) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ממלכה ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט כ"ב, ה) וי' ח"ט
ו' ע"ה ח"ט.

תורה אור השלם

ו' דאם נפש אחת תחזק
בשגגה מעט הארץ
בעשה אחת ממצוות ה'
אשר לא תעשה ואשמו'
וירא ד' יו'

רב סוים גאון

ז' שיהיה מוטל על ה'
פספלין או על ה' מוציא
לאורכן טמאין לרובין
שטרין. שירוש דבר ה'
מוצי' בחוסתא ב' שהיה
מוטל על ר' כסאול לרובין
הגזירות שאין חמא לן
ומשכתה לן.
כתובת כותבי אשר ישיב
עליו, עד שינשא ורוב עליה.

רבינו חננאל (המשך)

בהיראית ב"ד וטעון פן
הקרין. והיכי דמי ב'נון
האי דחנן נשאת ע"ס ב"ד
תנא וטעויה פן הקרין,
שלא ע"ס ב"ד תנא ויחית
כ'ה'ר. ור' שמעון אמר כל
יחיד שעשה בהוראת ב"ד
לא צריך קרא למעטהו.
ו' מאיר דקא מחיב זה
יובל זה יובל, אמר ר' ח'י'
מ"י טעויה אינו ואם נפש
אחת תחמא שבגגה, אחת
לאו מעיטא הוא אלא נפש
חמא, כשעשהו, חד לזה
עוקר וחד לזה יחיד.
שעשה בהוראת ב"ד ר'ח.
ויבטן שאחר יובל ואחר
אינו יכול והוציאו (שניהם
שטרין) וי' ח"ט חייבן. אמר
ר'ב חסדא היבול הוא חייבין
וארזן שאינו יכול לא קא
עביד מרד' אלא מספיק
הוא ומסייע אין בו משמ.
ואחייבין ר'ב תנאין בכמה
סיימא, ופי' ש'ן, סימן. ר'ב
זכ"ר שמייה דרבא סייעיה
מ'וא ר'חני כוכ' הוה ר'ובכ
ע"ה בהמה ור' ליתוחות
ד' ורגלי בהמה טהורות
מפני שהיא יריכה לעמוד
על שלש. דחשבת כל חמד
מסייע ומסייע אין בו
משמ. וכו' אמר ר' יהודה
מדרקתא לעולם אימא לן
מסייע יש בו משמ, ושאינן
בהמה רבי עקרא חמד
רגל משיאו ברעא לפסק
כוליה גמרי, אהרין ליה
לאו זמנין עקרא ואו זמנין
עקרא חמא, וכין דאפילו כפי'
למעקב כלי' נוסף מתחלה
עקרא חמד זמנין עקרא
הא זמנין דעקרא חמא ולא
הוא כיעטא הוא דעקרא, א'
הוא אחת כיה משמ במסייע
הוא חמא בו מתחמקן
ע"ה פספלין לאורכי ויש
ספק מתחמקן עליהן לאורכי ויש
דכל רגל מסייעת הוא
ספק חמא ומתקרא וספק
הא מתקרא, אלא אמרין
מסייע אין בו משמ. ור'ב פ'
שמייה דרבא סייעא מהא,

עיגול וקרה גדולים הן ואין אחד יכול להוציאו: ולא יוכלו אלה להוציאו: נפש השטח. משמע נפש ולא נפשות: חד למעוטי זה עוקר. מרשות הרבים: וזה מניח. נרשות היחיד דכל כמה דלא כתיב אלא חד מעיט מסתברא דהאי הוא דמעט דהאי קעביד פלגא והאי פלגא וליכא חד למסייע כנולה: וחד.

בניגול של רביה והוציאו לרשות הרבים בקורה והוציאו לר' רבי יהודה אומר אם לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים חייבין ואם לאו פטורין ר"ש אומר אע"פ שלא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים פטורים לכך נאמר בעשה יחיד שעשה חייב שנים שעשה פטורין במאי קמפלגו בהאי קרא וואם נפש אחת תחמא בשגגה מעט הארץ ובעשה ר"ש סבר תלתא מעיטוי כתיבי נפש תחמא אחת תחמא בעשה תחמא חד למעוטי זה עוקר וזה מניח וחד למעוטי זה יכול וזה יכול וחד למעוטי זה אינו יכול וחד למעוטי יחיד שעשה בהוראת ב"ד ור"ש כתיב נפש תחמא אחת תחמא בעשה ר'גלי הטהמה במאות מפני שאינה יכולה לעמוד על שלש ור' שמעון מטהר וי' היה רובב על גבי בהמה וד' טלויות תחת רגלי בהמה מהורות מפני שיכולה לעמוד על ג' ואמאי הא קמסייע בהדי הדדי לאו משום דאמרינן כמסייע אין בו ממש אמר ר' יהודה מדרסקתא לעולם אימא לך מסייע יש בו ממש ושאינה הא דעקרא לה לגמרי וכין דוימנין עקרה הא ווימנין עקרה הא ליהוי כוב המתהפק מן לא תנן וי' יהיב שהיה מוטל על ה' פספלין או על ה' פוגרות לאורכן ומבאים לרובב מהורין ישן ספק מתהפק עליהן טמאין אלא לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש אמר ר'ב פפי משמיה דרבא אף אנן נמי תנינא רבי

עיגול וקרה גדולים הן ואין אחד יכול להוציאו: ולא יוכלו אלה להוציאו: נפש השטח. משמע נפש ולא נפשות: חד למעוטי זה עוקר. מרשות הרבים: וזה מניח. נרשות היחיד דכל כמה דלא כתיב אלא חד מעיט מסתברא דהאי הוא דמעט דהאי קעביד פלגא והאי פלגא וליכא חד למסייע כנולה: וחד.

מלאכתנו: לאורכן. כנון שהיה שוכב על מישי או פרקן ואורכו מוטל על (ב) חורקן: טמאים גרסין במשנה דטהרות. דיש לומר ככל אחת מהן שנישא רובו עליו פעמים על זו ופעמים על זו: לרחנן טהורין. לפי שארבו מוטל על רחנן ואין רובו נשא על אחת מהן: יטן. לו עליהן לרחנן: ספק נהפך. על ארבו ונמלא כולו נשען על אחת מהן: טמאוס. דכל חמא איכא למימר על זו ונתהפק אלמא מטמינן מספק והחס נמי אי משום עקירה הוא יעמיניהו מספיקא אלל לאו בעמא משום דכולהו הוו כל חמא וחדא מסייע ואין בו משמ כן נראה בעיני משנה זו. ורבותי גורסין טהורין ופירשו טעמא דלאורכן טהורין משום דלמרי שמא צנייהן שכב ולא עליהם וקשיא לי אי"כ לקולא תלנין ואמאי מני סיפא ספק נהפך טמאיה: הסוס

מלאכתנו: לאורכן. כנון שהיה שוכב על מישי או פרקן ואורכו מוטל על (ב) חורקן: טמאים גרסין במשנה דטהרות. דיש לומר ככל אחת מהן שנישא רובו עליו פעמים על זו ופעמים על זו: לרחנן טהורין. לפי שארבו מוטל על רחנן ואין רובו נשא על אחת מהן: יטן. לו עליהן לרחנן: ספק נהפך. על ארבו ונמלא כולו נשען על אחת מהן: טמאוס. דכל חמא איכא למימר על זו ונתהפק אלמא מטמינן מספק והחס נמי אי משום עקירה הוא יעמיניהו מספיקא אלל לאו בעמא משום דכולהו הוו כל חמא וחדא מסייע ואין בו משמ כן נראה בעיני משנה זו. ורבותי גורסין טהורין ופירשו טעמא דלאורכן טהורין משום דלמרי שמא צנייהן שכב ולא עליהם וקשיא לי אי"כ לקולא תלנין ואמאי מני סיפא ספק נהפך טמאיה: הסוס

הזו טהורין כרעו הן עמאין ר"ש אומר ציחוד טמאין פ' כשאין אלה משכב אחד או חוזב אחד צמרכין שטרין שאין כלי נשא רובו: ד"ה רובב ע"ג בהמה. בעומדת איירי דאי במהלכת כל שעה ועקרת רגל האי ועומדת על ג' ועמא מה שתחמיקן שאינה יכולה לעמוד על שמים: מ"פני שיכוחה א"עמוד ע"ג ג'. וה"ל כל רגל אינו יכול והג' אחריס יכולין: וכין דוימנין עקרה הא ווימנין הא ליהוי כוב המתהפק. ואפילו נהר"ר טמא: לאורכן טמאין. הן גריס הקונטרס ופי' דטמאין משום דליכא למימר דכל אחד נשא רובו עליו פעמים על זו ופעמים על זו לאורכן טהורין שאין רובו נשא על כל אחד מהן ולפי זה אמאי כ"ש דבעי שמא רוב הזו נשא עליו ור"ש אומר דמני למימר דתמיא חייבי כרעין ועמא דטהרות משום דה"ל כל אחד מסייע שאין בו משמ ואתן רישא הוא מני למיפך דמטמאין לאורכן מספיקא אלל יחא ליה למיפך מספיקא דמפרש בה טעמא אמאי טמאין: משמע